

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ALLERGIA

toneelspel in twee bedrijven

door

Peter Kremel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.3020

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ALLERGIA* op te voeren moet de naam van auteur *PETER KREMEL* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/044
ISBN 978-90-385-10903

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Peter Kremel
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 heren)

DANNY :

KAREL :

(tussen 35 en 45 jaar)

DECOR

Beperkt tot een stoel op donkere achtergrond in het eerste bedrijf. Bed, tafel, twee stoelen, fles whisky, een glas, een kapstok, stokbrood, vest en jas, handboeien, gsm en 7 echte kerstbomen in het tweede bedrijf.

VOORWOORD

Het eerste bedrijf is opgebouwd uit monologen door Danny en Karel ten tonele gebracht. Het tweede bedrijf is een dialoog tussen beide personages. Het stuk wordt het best zonder pauze gespeeld. Speelduur pl.m. 80 minuten.

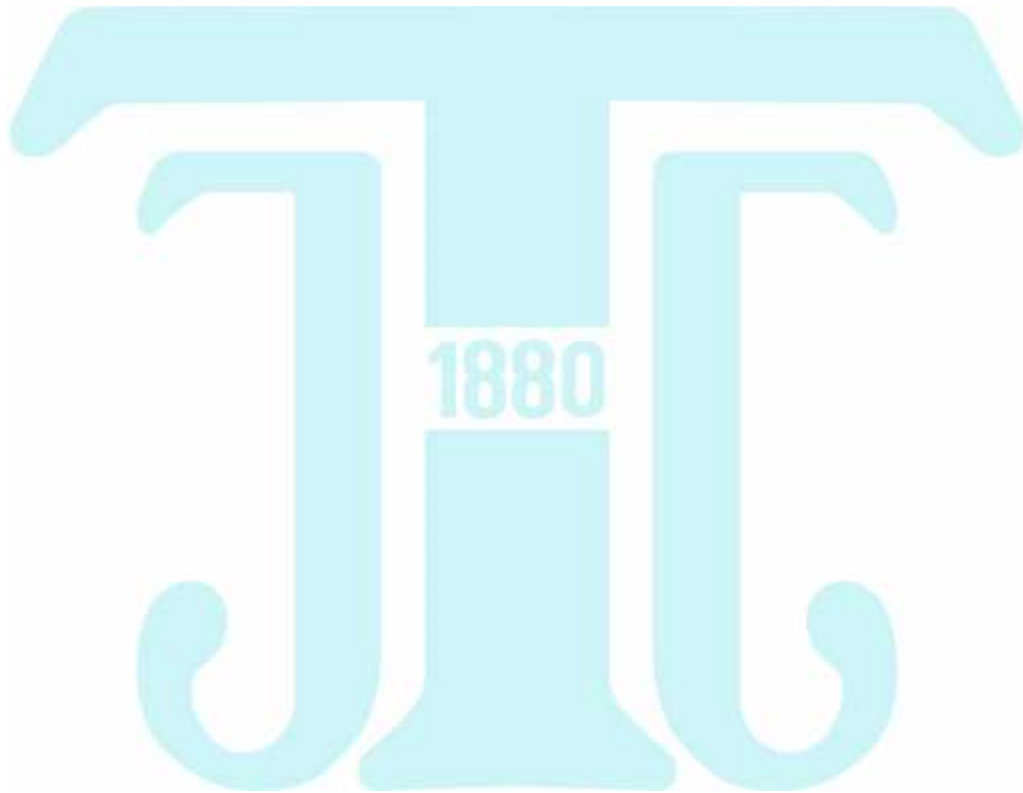
In Allergia leidt Danny aan een allergie die zich op zijn luchtwegen vastzet en Karel aan een stoornis waarvan de naam tijdens het stuk niet wordt bekend gemaakt. De toeschouwer zal voor zichzelf moeten uitmaken aan welke stoornis Karel lijdt. Als regisseur dient u te weten dat Karel normaal begaafd is maar lijdt aan een autismespectrumstoornis. Begaafde mensen met autisme hebben niet altijd de vaardigheden om in onze wereld hun weg te vinden maar kunnen dit dankzij hun begaafdheid meestal naar de buitenwereld verdoezelen. Ze zijn zwart/wit gericht en hebben het moeilijk om zich aan te passen. Zij leven in een andere gevoelswereld en houden van zekerheid, veiligheid, orde en routine die ze terugvinden in de vaste waarden zoals gezin, familie, vrienden, werk enz.

Er zijn ongeveer dertigduizend kinderen, jongeren en volwassenen met autisme in Vlaanderen, dit is 1 geboorte op 165. Meer dan de helft heeft een lichte tot ernstige verstandelijke beperking, de anderen zijn normaal tot hoog begaafd. Het autisme wordt soms pas duidelijk naarmate je langere tijd met iemand leeft of werkt. Waar een verstandelijke beperking mensen minder goed in staat stelt hun autisme te verbergen, slagen begaafde mensen er vaker in hun autistische gedrag te maskeren met hun intelligentie. Ze vermijden situaties waarin hun autisme een belemmering is, of ze zoeken een job waar het autisme hen en hun

omgeving niet te veel last bezorgt of een meerwaarde kan betekenen. Karel is zo een personage. Autisme heeft vele gezichten. De gedragskenmerken wijzigen naarmate een persoon zich verder ontwikkelt.

Mensen met deze stoornis hebben dikwijls bepaalde tics. Ik laat aan de regisseur over welke tic hij/zij Karel op momenten, vooral in stresssituatie, zal laten uitvoeren. Ik geef enkele voorbeelden. Regelmatig in de handen wrijven, aan oorlel trekken, door haar wrijven, over neus wrijven. Met hoofd schudden, met vingers knippen, lippen tuiten, enz.

Indien u meer info over deze stoornis wenst of u zich meer in de problematiek wil inleven kan u terecht bij en op de website van de Vlaamse Vereniging Autisme (VVA), het internet of in de gespecialiseerde boekhandel.

EERSTE BEDRIJF

(Geen decor, zwarte achtergrond. Een stoel op de scène. Spot op de stoel waar Danny op zit. Stoel staat met rug naar publiek, Danny leunt met armen op stoel face publiek.)

DANNY : Het is altijd weer hetzelfde liedje. Telkens ik rond Kerstmis ergens word uitgenodigd moet ik steeds weer dezelfde vraag stellen. ‘Heb je een echte of een namaak kerstboom in huis staan?’ Meestal is het dan even stil en hoor je de mensen denken ‘wat een vraag, wat heeft die nu in godsnaam met onze kerstboom te maken?’ Ik haast mij dan om te verduidelijken dat ik allergisch ben voor kerstbomen. Waarna de stilte aan de andere kant van de telefoon nog intenser wordt en ik dikwijls het gevoel krijg dat in die stilte een vinger naar het hoofd wordt gebracht en de mondhoeken de oren gaan opzoeken. De reacties zijn dan ook navenant.

Je hebt de ongelovigen die beleefd vragen of ik dat nog eens kan herhalen zodat ze zeker zijn dat ze niet voor niks lachen.

Je hebt de spontanen. Hierbij valt de hoorn van mijn telefoon bijna uit mijn hand van het bulderend gelach van de tegenpartij. Waartussen je dan met horten en stoten de vraag krijgt van ‘Wat zeg jij nu?’. Bij dit soort van mensen is een herbevestiging meestal het begin van algemeen groepsvermaak. ‘Hey mannen, moet ge horen, den Danny is allergisch voor kerstbomen.’ Waarop na een pauze van ongeveer drie seconden een algemeen donderend lachconcert losbarst dat nog nazindert lang nadat de hoorn is opgelegd.

Je hebt de curieusen.

‘Ben jij allergisch voor Kerstbomen?’ ‘Ja’

‘Ben je zeker?’ ‘Ja’

‘Waarvoor nog?’ ‘Hoe bedoel je?’

‘Wel, is dat het enige waarvoor je allergisch bent?’ ‘Wel eh...’

‘Is dat besmettelijk?’ ‘Nee’

‘Wat zijn de symptomen?’ ‘Eh hoesten, niezen, fluimen’

‘Hoesten?’ ‘Ja’

‘Niezen?’ ‘Ja.’

‘En fluimen?’ ‘Ja’

‘En veel?’ ‘Eh wat veel?’

‘Fluimen’ ‘Eh...nagal ja’

‘Eikes! En je krijgt dat van echte kerstbomen,’ ‘Eh ja’

‘En wat doe jij dan als je weet dat er een echte kerstboom staat?’

‘Ja, dan kan ik niet komen.’

‘Da’s nu toch wel spijtig zeker, we hebben een echte staan, allez dag hé!’

Je hebt de direct onbeschoften:

‘Jij bent dus ziekelijk?’ ‘Eh?’

‘En je wil naar hier komen om ons wat ziek te komen maken of wat?’

‘Het is niet besmettelijk’

‘Nee, dat kennen we en achteraf hebben we het allemaal zitten, blijf maar ver weg,’

‘Eh, maar jij nodigt mij uit’

‘Uitnodigen? Gij denkt toch zeker niet dat ik mijn gezin hier ga laten besmetten door een melaatse!’

‘Melaatse?’

‘Blijf maar weg zeg ik, salut’

Je hebt de bezorgden :

‘Van een kerstboom, och, arme jongen toch en heb je dat al lang?’

‘Mijn hele leven al naar het schijnt’

‘Zo lang al? En doet dat zeer?’

‘Nee maar da’s ambetant’

‘En kan je daar iets aan doen?’

‘Ja, uit de buurt van stervende kerstbomen blijven’

‘Kan je daarvan sterven?’

‘Als ik lang genoeg tussen die kerstbomen zit wel ja’

‘Hoe dan?’

‘Wel, door de geuren die stervende kerstbomen verspreiden, zwellen de klieren in mijn keel op en zou ik kunnen stikken.’

‘Arme jongen toch, kom maar naar hier dan verzorgen wij je wel.’

‘Ja maar heb je een echte of een namaak kerstboom staan?’

‘Een echte.’

‘Dan kan ik niet komen’

‘Toch wel, kom maar we zullen de lichtjes niet aansteken als je er bent’

‘Maar die lichtjes die hebben daar niks mee te maken!’

‘We kunnen moeilijk de ballen er uit halen hé?’

‘Ja maar die ballen doen er ook niet toe, het is de kerstboom zelf!’

Dan volgen er meestal enkele seconden stilte.

‘We kunnen toch moeilijk de lichtjes en de ballen hangen zonder kerstboom hé jongen? Of wil je misschien dat we de kerstboom buiten zetten als je komt? Da’s wel vervelend als de familie de kerstboom wil zien, dan moeten ze naar buiten en als het regent en we steken de lichtjes aan, dan worden ze misschien geëlectrocuteerd. Versta je jongen?’

‘Ja dat versta ik, ik blijf wel thuis, in ieder geval bedankt voor de uitnodiging.’

‘Goh jongen, dat is nu wel spijtig, maar niks aan te doen. Je komt zeker af na nieuwjaar hé? Tot ziens.’

En dan...dan heb je tante Julia. ‘Een kerstboom? Jij denkt toch niet dat ik geld ga geven aan een stomme boom in huis.’ ‘Je komt maar naar hier op kerstavond zoals elk jaar, verstaan!’

Uitgenodigd worden bij tante Julia is een avontuur. Alhoewel, avontuur.... Ik herinner me ooit een film te hebben gezien met Robin Williams getiteld ‘Jumanji’. Het ging over een bij wijlen levensbedreigend Afrikaans junglespel waar je van het ene in het andere onverwachte werd gegooid en constant tussen leven en dood bengelde. Je wist nooit op voorhand wat je te wachten stond. Helemaal de stijl van tante Julia, alleen is het bij haar geen fictie maar pijnlijke

realiteit. Haar kerstfeesten waren op zijn zachtst gezegd overlevingstochten die niet moesten onderdoen voor 'Jumanji'. Ik was dan ook altijd verdomd blij wanneer ik achteraf heelhuids de sleutel in de deur van mijn appartement kon steken.

Het was me met de jaren opgevallen dat al mijn familieleden met Kerstmis altijd een echte kerstboom in huis haalden, terwijl ze zeer goed wisten dat ik daar allergisch voor was. Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat er onderling afspraken werden gemaakt waarbij de echtheid van de kerstbomen bepalend was om mijn aanwezigheid te vermijden. Dit had niet zozeer met mij te maken, ik ben geliefd in de familie. Maar vooral om te vermijden dat ze tante Julia moesten uitnodigen en zij het leuke kerstfeestje zou komen bederven. Ieder jaar werd het Kerstfeest bij een ander familielid thuis gehouden. Telkens wachtte men om de uitnodigingen te versturen totdat ik bij tante Julia had bevestigd. Het geeft je een beeld van haar populariteit. Ik was elk jaar het welwillende schaap dat werd geofferd voor de Kerstrust van de anderen.

Of ik een andere keuze had vraagt u? Ik, een gescheiden, alleenstaande man. Zie je mij met Kerstmis al bij vrienden aankloppen? Kerst is een familiefeest en vrienden zijn geen familie? Trouwens zoveel vrienden heb ik niet meer. Sinds mijn echtscheiding zeven jaar geleden hebben de meeste vrienden afgehaakt. Het waren kennissen van mij en mijn vrouw. Zolang ik met haar kwam, geen probleem. Maar na de echtscheiding was ik plots niet meer welkom. Ik was een gevaar geworden. Een gevaar voor hun relatie. Alleenstaande man op jacht. Alsof op mijn voorhoofd kleefde: 'Opgelet ! Gevaar voor de maatschappij. Vrouw, blijf binnen of Danny doet je binnen!' Kleingeestige mensen. Denken ze nu werkelijk dat ik bij hen thuis zou komen om hun vrouw een beurt te geven? Onnozelaars. Er zijn honderd en één manieren om als man aan je trekken te komen. En dit kan je zelfs letterlijk nemen. Ik was al verdomd blij dat ik na mijn echtscheiding met iemand kon praten. Denken ze nu echt dat alles rond seks draait? Geloof me vrij, die

uitspraken dat elke man om de zoveel seconden aan seks denkt, slaat vooral op getrouwde mannen. Na enkele jaren huwelijk fantaseren ze tijdens die seconden meestal over seks met een andere dan diegene die thuis op hen zit te wachten. Ik kan het weten, ik ben ook getrouwd geweest.

Wij mannen zijn hypocrieten. Zelf zitten we aan een ander te denken en zijn dan stik jaloers wanneer we nog maar vermoeden dat een andere vent onze vrouw in gedachten heeft. We zijn ons in al die duizenden jaren misschien beter gaan kleden en op twee poten gaan lopen maar voor de rest zijn we nog even hebzuchtig en egoïstisch als de neanderthalers. Geciviliseerd zijn we wel. We sleuren onze vrouw niet meer met de haren in ons hol. Alhoewel, dat soort mannen loopt ook nog rond.

Ik kan me daar kwaad in maken. Automatisch word je als alleenstaande man in een kooi gestoken. Men mag je wel bekijken maar alstublieft niet aanraken en zeker niet met hem praten, want alleenstaande mannen zijn allemaal mooipraters en, voor je het weet, zit hij met je vrouw in bed. Oenen! En dan is men verbaasd dat er rond kanalen of op bruggen zoveel depressieve venten rondlopen, twijfelend of ze het nu zouden doen of het nog een dagje aankijken. Wat verlangen ze eigenlijk van ons? Dat we de fataal finale beslissing nemen? Of we psychisch kapot gemaakt worden zodat ze ons kunnen uitlachen en tegen hun vrouw zeggen 'Zie je wat van er van zo'n venten komt? Onkruid is het, afval, trash!'. Dan kennen ze Danny niet ' I am no trash, I am a survivor.' Een man met gevoelens, met cultuur, met levenswijsheid, met kennis van zaken, met intellect.

Zelfs Mina wist dat, zij heeft het mij zelf gezegd. Mina... Dat was een lief vrouwke. Een echt schatje. Die kon moeilijk nee zeggen. Versta mij niet verkeerd. Ik heb daar nooit een vinger naar uitgestoken, laat staan iets anders. Zij was getrouwd met Karel. Eén van de bevriende koppels waar mijn ex en ik regelmatig over de drempel kwamen. Mina was helemaal mijn stijl. Ik kon daar enorm goed mee overweg. Zij heeft mij ook erg gesteund na mijn

echtscheiding. Zij was de enige die mij begreep. Uren heb ik met haar gepraat terwijl Karel op zijn werk zat. Karel is erg jaloers, Mina had liever niet dat Karel wist dat ik daar elke dinsdag kwam praten. Je wist nooit hoe hij zou reageren. Oh Mina! Uren zou ik kunnen vertellen over onze diepgaande gesprekken. Over het leven, de dood, kinderen, gezin, werk, trouw en ontrouw. Alles is de revue gepasseerd. Zelfs tante Julia. Karel heeft het nooit geweten.

Onlangs heb ik er een einde aan gemaakt. Niet aan Mina maar aan onze dinsdag rendez-vous. Het begon te moeilijk te worden. De gesprekken groeven steeds dieper in onze ziel. En wanneer je je ziel blootlegt, worden de gevoelens intenser. Ik heb het een halt toegeroepen. Mina werd te close. Ik wou die twee niet uit elkaar rukken, zo ben ik niet, zo kan ik niet zijn en Mina wou dat ook niet. Zij hield van Karel met alle gebreken die hij ook had. Ze hield van hem. Moest ik Mina tegengekomen zijn voor Karel dan zou ik niet getwijfeld hebben. Maar nu...nee dat konden we niet maken. Ik ben geen huwelijksbreker. Mijn respect voor haar en Karel was te groot om dat te laten gebeuren. Ze was zo frêle, zo puur, een streling voor oog en hart. Ach waarom Mina, waarom moest jij zo vroeg uit het leven stappen? Waarom?

(Spot uit, donker. Danny blijft op stoel zitten.)

(Karel hoor je de eerste drie zinnen zeggen dan verschijnt hij op scène. Hij praat alsof Mina zijn vrouw bij hem staat. Spot op Karel.)

KAREL : Ik zeg het je voor de laatste keer, Mina. Die klootzak blijft hier vanaf nu buiten. Heb je dat verstaan? Heb je dat goed begrepen? Het moet gedaan zijn met die neukdinsdagen, dat gevogel in mijn bed, dat gefriemel in mijn zetels, die vlekken op mijn lakens. Heb je dat verstaan, Mina? Ik heb er genoeg van, ik ben het kotsbeu! Kijk me aan als ik tegen je spreek, spijt komt nu te laat, spijt komt altijd te laat. Zeg mij, tussen jou en mij, was hij goed in bed hé, krijste je nog harder als je klaar kwam dan bij mij, hé? Vooruit zeg mij, kon hij het meerdere keren achter elkaar, kende hij meer standjes dan ik? Nu moet je

niet staan blèten, ik wil antwoord, antwoord verdomme, dat blèten had je daarvoor moeten doen voordat je je aan hem gaf. Domme trut. Wat zeg je? Spreek luider ik hoor je niet, wat zeg je? Oh, hij kwam alleen om te praten. Praten. Elke dinsdag.... Praten! Waarover dan wel? Wat voor interessante onderwerpen hebben jullie om elke dinsdag een hele dag te praten. Kom zeg mij, wat, waarover? Het bloemetje en de bij, het weer, zijn echtscheiding? Denk jij nu echt dat je met een onnozelaar te maken hebt? Denk je dat ik blind ben? Dat ik niet zie hoe anders jij bent op dinsdag. Moe, afgepeigerd. 'Vandaag is er geen eten, schat, ik was te moe'. Te veel fysiek geweld ja! Daar word je moe van. Hé schat ? Dat kruipt niet in je kleren wanneer je dikwijls achter elkaar klaar komt! We zijn niet meer van de jongsten. Daar moet je rekening mee houden. Of wou je jezelf nog eens bewijzen door je door die klootzak in elke hoek van de kamer te laten pakken? Verdomme Mina stop met dat gejammer of....

Hoe heb je mij dat in Godsnaam kunnen aandoen? Ik, die verdomme altijd voor je klaar stond, je troostte als je het moeilijk had, altijd naar je luisterde, je probleempjes mee hielp oplossen, zelfs met de feestdagen en verjaardagen je ontbijt op bed bracht. Op datzelfde bed waar je nu met die... die... verdomme Mina waarom? Leg het me uit alstublieft, voor ik helemaal zot word. Waarom? Wat?Wat murmel je daar?....Dat ik het niet begrijp. Wel dat klopt Mina, ik begrijp het niet . Ik begrijp het echt niet. Daarom vraag ik je ook het waarom? Als ik het wist moest ik het je niet vragen. Waarom Mina? Waarom? Wat? Wat er verkeerd is aan praten? Niks, aan praten is niks verkeerd. Ik praat met duizenden mensen en daar is niks verkeerd aan, helemaal niks. Maar elke dinsdag, als ik werken ben, met steeds dezelfde alleenstaande vent in mijn huis en in mijn bed.... om te 'praten'! Nee, zover krijg je mij niet om dat te vatten. Zou jij me geloven als ik, wanneer je op het werk was, hier met dezelfde vreemde vrouw zou afspreken om te 'praten'. Van het één komt het ander en, pas op, ik strijd niet af dat het waarschijnlijk zo begonnen is, met praten, zo begint het altijd, maar elke dinsdag, gedurende meer dan een jaar of langer? Dan is er stront aan de knikker, Mina. En geloof mij deze vieze stront blijft

plakken. Dat kleeft aan u gelijk een leeggekauwde tuttefrut die in je haar terecht komt. Je weet toch wat je met die plakkerige chewinggum in je haar moet doen hé. Eruit snijden, Mina, gelijk een kankergezwell, eruit met die boel, dat is het enige dat je ermee kan doen : ERUIT!

Hier blijven Mina! Waar ga je naartoe? Hier blijven zeg ik, ik heb nog geen antwoord gehad. Wat, ik? Niet luisteren? Ik ben één en al oor maar niet voor leugens. Ik wil de waarheid horen, niets dan de waarheid, zo helpe mij God. Ik ben je tribunaal Mina, bij het ondertekenen van ons huwelijk heb je gezworen om de waarheid tegen mij te zeggen. Dat is een eed die je afgelegd hebt, de eed van eerlijkheid. Eerlijkheid tegenover jezelf en tegenover mij, je enige wettige echtgenoot waar je lief en leed mee MOET delen. Mina ... blijf hier! Hier zeg ik je. Je gaat me alles vertellen, ik wil alles weten! Hier zeg ik, je blijft hier tot je mij elk detail hebt verteld. Wat? Psychopaat! Ik?... Verdomme wie denk je dat hier zot is? Ik zeker niet. Hier blijven zeg ik! Hier, hier! Stop met janken! Wat! Ga je mij slaan? Is het dat hé? Mij slaan en schoppen? Ik die jou zo graag zie, die voor jou door een vuur zou gaan, ik die mij te pletter werk opdat jij het goed zou hebben. Ik die verdomme mijn laatste adem aan jou zou geven. Die ga jij schoppen en slaan. Je bent laag gevallen, Mina, je raakt me waar je mij niet moet raken, waar ik kwetsbaar ben. Hier diep van binnen, waar mijn tikker slaat, elke seconde, elke minuut, elk uur.

Je bent niet meer dan een ordinaire slet, een goedkope hoer die zodra ik mijn rug heb gekeerd haar benen spreidt voor de eerste de beste schoonbekkende schooier. Je valt me tegen Mina, maar als het dat is wat je wilt! Ik hou je niet meer tegen. Ga maar! Ga naar je lover! Eens kijken of hij je trouw blijft! Trouw, zoals ik jou al die jaren ben trouw gebleven. En wat krijg ik ervoor, hé? Wat krijg ik ervoor in de plaats! Vooruit ga, laat me je vooral niet tegen houden. Ga zeg ik, loopse teef! Ik had me godverdomme ook beter eens laten gaan. Misschien een maandagvriendinnetje nemen. Een stoeipoes, een hoer gelijk gij om eens goed van bil te gaan. Wat? Moet ik zwijgen! Waarom? Waarom moet ik zwijgen? Kwetst de waarheid?

Zever? Ik...zeveren? Ik zever niet Mina! Als er één iemand hier in huis is die zevert en smost en vunzigheid verkoopt, dan ben jij het. Genoeg? Heb je er genoeg van? Wel ik niet, ik kan nog uren doorgaan. Van hem kreeg je toch ook nooit genoeg? Dus van mij ook niet. Hier blijven, Mina! Hier godverdomme! Ik ben nog niet met je klaar. Stop met slaan en stampen of ik doe je wat, verdomd krenge! Aauw mijn hand! Je hebt me gebeten, vuile teef! Hier, verdomde hoer

(Slag en daarna geluid van iemand die van trap valt. Even stilte.)

Mina?....Mina!verdomme Mina! Oh God, Oh God nee, wat heb ik gedaan! Mina, Mina, spreek tegen mij, zeg iets, Mina ik....Mina? Minaaaaa.....!

DANNY : Het was eigenlijk een bizarre situatie. Mina was van de trap gevallen. Bij thuiskomst vond Karel haar aan de onderste tree. Nek gebroken. Hij heeft het mij zelf niet verteld, maar ik heb het in de krant gelezen, in de rubriek ongevallen. Ik geloof dat ik het knipsel hier nog ergens in mijn portefeuille heb steken. Wacht..... ah hier.

‘Antwerpen. Op dinsdag 2 december gebeurde een tragisch ongeval in de Kattenstraat 15 te Antwerpen. Mina M.’ dat staat voor Mertens, Mina Mertens. ‘Mina M. werd bij thuiskomst door haar echtgenoot levenloos aan de voet van de trap teruggevonden. De vrouw moet een zware val gemaakt hebben. Door de val heeft ze haar nek gebroken en was waarschijnlijk op slag dood. Karel M., haar echtgenoot, werd in shock in het ziekenhuis opgenomen.’ Veel staat er niet in, maar ja, meer kan er niet over geschreven worden. Ik begrijp het nog altijd niet. Jaren ben ik vriend des huizes geweest en ik heb geen doodsbrief ontvangen. Erger nog, ik ben het pas na de begrafenis te weten gekomen. Door dit knipsel dat ik toevallig een paar dagen na haar begrafenis in een oude krant tijdens het aardappelen schillen heb gevonden. Ik wist niet dat ze dood was.

Juist op dinsdag 2 december, die dinsdag dat ik Mina heb afgewezen. Dat ik haar heb gezegd dat het te ver ging. Als het nog langer zou duren, zou het fysiek worden. Ik wou dat niet en zij eigenlijk ook niet, daar ben ik zeker van. Maar die drang, die onweerstaanbare drang, die zuigkracht die mensen hypnotiseert, als magneten naar elkaar toe trekt. Het werd te sterk, er moest een einde aan komen voor er dingen zouden gebeuren waar ik, en vooral zij later spijt zou van krijgen. Het was hard, heel hard. Emotioneel hard. Waarom, vroeg ze me. Waarom kunnen we hier niet mee verder gaan? Het is verrijkend, het breekt mijn sleur. Het is moeilijk leven met Karel, hij denkt alleen maar aan zichzelf, hij is een egoïst zoals vele mannen, behalve jij, vlocht ze er in één adem aan. Jij bent anders, jij bent lief, begrijpend, jij maakt de echte vrouw in mij los. Bij jou heb ik geen remmingen, kan ik praten, over alles, zelfs over het vrouw zijn.

Ik heb dat altijd gehad. Die aantrekkingskracht bij vrouwen. Die geborgenheid en warmte die ik schijn uit te stralen. Beertje noemde ze mij. Knuffelbeertje. Vrouwen hebben dat nodig, mannen bieden dat te weinig. Luisteren, begrijpen, een warme stem, con-ver-se-ren, geen monoloog maar dialoog. Het nestgevoel. Mannen zijn al lang blij dat ze zich na een fikse neukpartij met een grijns van voldoening op hun zij kunnen leggen en ronkend in slaap vallen. Bij vrouwen ligt dat anders. Hoe jong of oud ze ook zijn, of het nu om praten of seks gaat. Vrouwen houden nu eenmaal van een voorspel. Niet dat recht aan, recht toe, hup erin, hup eruit, gedaan, ogen toe en maffen. Nee, nee, een vrouw wil naar haar hoogtepunt gebracht- meer zelfs- gedragen worden. Steeds weer, in alles wat ze doet. Een lang voorspel tot het er bij manier van spreken uitloopt.

Veel vrouwen kennen dat niet meer, het zit er wel, maar ver weggedrongen in de afgesloten en verroeste voorspelkast van hun gevoelskamer. Afhankelijk geworden van het tempo van hun man die uiteindelijk voorstander is van de recht-toe- recht-aan-strategie. Het vorderen van de huwelijksjaren brengt op dit vlak geen soelaas. Het wordt in vele gevallen nog erger en de frustratie groter. Alhoewel, frustratie....ik weet het niet. Sommige vrouwen hebben zich in die

enge, beklemmende sfeer genesteld. Er hun thuis van gemaakt, getracht om hun geluk daarin te omlijnen. Mina was zo iemand. Tot ze mij tegenkwam, zei ze. Ik heb de cocoon doorbroken. Ik ben in haar gevoelskamer geraakt en met mijn sleutel de verroeste voorspelkast heropend. Een andere vrouw van haar gemaakt, zei ze. Ik ontkende dit. Ik heb geen andere vrouw van jou gemaakt Mina, ik heb gewoon dé vrouw in jou terug wakker gemaakt, dat wat je had weggeborgen terug zichtbaar gemaakt voor jezelf. Uiteindelijk vraagt een vrouw niet veel. Een luisterend oor, wat begrip, wat visie, een beetje psychologisch inzicht maakt dat ze zich goed gaat voelen. Om dat als man te bereiken, moet je zelf een portie vrouwelijke genen in je lijf hebben. Ik meen dat. Zonder vrouwelijke genen zal een man een vrouw nooit begrijpen, zal hij zich nooit kunnen inleven in haar complexe wereld. Ik weet niet of het andersom ook zo is. Te veel mannelijke genen bij een vrouw is mijns inziens niet gezond, zeker niet als ze met een gevoelige man als ik is getrouwd. De meeste mannen hebben dat niet- of beter- willen niet erkennen dat ze het in zich hebben. Mannen volgen nu eenmaal het cliché van de macho, de jager, de stoere, de kanjer. Niet alleen binnen het gezin maar zeker daarbuiten. Pussies are out, real blokes are cool! Denken ze toch. Domme mannen. Stom ras. Het spijt me dat ik dit van mijn eigen soort moet zeggen maar, zeg nu zelf, zet je tv op en wat zie je? Sterke mooie mannen met afgetrainde gespierde kassen en orgasmatische verleidersblik. De Temptation Island generatie. Denkt men nu echt dat elke vrouw dit soort van opgefokte bergbok in bed wil? Misschien wel, voor één keer, maar er hun leven mee verder gaan, nee, forget it. Liever een knuffelbeertje zoals ik, een teddy waar ze 's nachts in bed lekker kan tegen aanrollen en met een veilig gevoel kan wegdromen in zijn warme schoot. Zich in kan koesteren. Dat willen de vrouwen en geen kleerkast waarvan ze 's morgens vol blauwe plekken staan.

Mina wou dat ook. Het ging te ver. Vroeg of laat zou het gebeurd zijn en was er geen weg terug. Op dinsdag 2 december heb ik haar gezegd dat het ons laatste gesprek was. Ze wou en kon het niet geloven. Ze smeekte mij, hilde, raasde en viel snikkend in de zetel. Ze raakte mijn gevoelige snaar, ik verdraag

geen snikkende vrouwen. Op dat ogenblik wou ik haar tegen mijn borst aandrukken en mijn gevoelens de vrije loop laten. Heb het niet gedaan. Ik ben recht gestaan en heb gezegd dat het beter was dat we elkaar niet meer zagen of spraken. Heb de deur achter mij dicht getrokken en één brok ellende achter gelaten. Ellende die ik zelf mee had veroorzaakt. Met een leeg gevoel ben ik de trap afgedaald, dezelfde trap die 's avonds haar einde zou betekenen. Wie had bij God kunnen vermoeden dat ze zich van de trap zou gooien, zich van het leven zou beroven voor mij? Zo was Mina, als ze zich gaf, gaf ze zich compleet met alles.

Ik vind het wel raar dat ik geen doodsbrief heb gekregen. Mina zou mij altijd uitgenodigd hebben, zelfs op haar eigen begrafenis. Misschien is die arme Karel mij in al die emotie en turbulente momenten vergeten. Ik zal hem binnenkort eens bellen om af te spreken en hem te condoleren. (*Gaat langzaam van scène.*) Dat zal hij fijn vinden. Wat steun krijgen van zijn goede vriend Danny zal hem deugd doen.

(*Spot uit.*)

KAREL: (*Karel zit op stoel, in zwart kostuum en das, heeft een pak innige deelnemingskaartjes vast en leest ze langzaam voor. Hij smijt na het lezen elk kaartje weg.*)

‘Ons oprechte medeleven met het spijtige overlijden van Mina, Familie Renders’,

‘Het was een schok voor ons om haar dood te vernemen,’ Tante Georgette en nonkel Fons’,

‘Zo snel uit het leven gerukt’ familie Plessers. Die laten ook nog eens van zich horen.

‘Er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan. De tijd van Mina was waarschijnlijk gekomen. Ons medeleven’ Van wie is die zever. Dirk en Annemie, niet moeilijk. Alternatievelingen! Zelfs het kaartje hebben ze van het

internet geplukt. Ben al blij dat ze zich niet van tekst vergist hebben. Voor het zelfde geld stond er ‘prettige feesten’ op. Met hen weet je nooit zo vlak voor Kerstmis. Verdomde rotzooi (*Gooit alle kaarten weg*). Mensen die je nooit ziet of hoort, die nooit interesse in je hebben gehad en alleen paraat waren wanneer er te profiteren viel. Parasieten! Honderden kaartjes, innige deelneming, spijtig toch dat ze weg is, we missen haar. Wat weten zij nu godverdomme van haar missen. Ze kenden haar amper. Acte de présence voor hun eigen gemoedsrust. ‘We zullen maar snel een kaartje schrijven, dat zal hij wel lezen en dan weet hij dat we in de kerk waren. Zoveel volk, hij zal ons toch niet gezien hebben’. Of : ‘Ma, neemt gij mijn kaartje eens mee naar de kerk? Niet vergeten af te geven hé’. Onnozelaars. En dan dat geslijm voor en na de mis.’Oh Karel we leven met je mee. ‘ ‘Het is spijtig hé, zo jong’ ‘Sterkte jongen, het leven gaat verder, waar is straks de koffie?’ ‘Karel, dit is erg voor je, ze was een engel’Een engel! Een hoer was ze! (*Begint te wenen.*)

Ik ...ik heb dit niet gewild Mina. (*Neemt doodsbeeldje waar de foto van Mina op staat en bekijkt en streelt haar, intiem moment van een gebroken man.*) Ik ben verloren, zonder jou ben ik hopeloos verloren. Hopeloos! Jij weet dat...Jij was de enige die mij begreep. Die wist waarom ik dingen anders deed. Waarom ik anders ben. Jij was de enige die je kon inleven in mijn wereld. Jij wist hoe ik in elkaar zat. Jij hebt mij gesterkt, rijper en rijker gemaakt. Ik kan dit niet plaatsen Mina. Jij zou dit wel gekund hebben. Mij de juiste richting hebben aangewezen, mij wegwijds hebben gemaakt in mijn emoties, ze in de juiste proporties hebben gebracht. Mij veiligheid en geborgenheid gegeven. Ik hou van orde in mijn leven, van vaste waarden. Maar nu! Mijn wereld ligt overhoop. Alles mocht gebeuren maar dit niet, niet met jou. Jij was mijn houvast, mijn enige echte houvast en nu ben je weg, voorgoed. Hoe moet ik in Godsnaam verder zonder jou? Ik ben ziek Mina, jij wist dat, jij als enige wist dat. Je berustte erin. Je hielp mij.. Waarom laat je mij in de steek? Ik heb je nodig.

Ik ben bang Mina.... Bang voor alles, voor wat is geweest, wat er is, wat nog